

תקוע צריך להגיע

הלכתי לכנס היסוד ה-1 של רפי בהבימה, ובפעם הראשונה בחיי ראיתי כוחות מתחדשים ורעננים ושריים כאלה ממלאים את הכיסאות, ודמעות אושר זלגו מעיני.

בכל כיסא ישב רפי המוד ועוקצני, רחוק ומסורק, ועל הבמה ישב הסבא של רפי. היתה הרגשה מרוממת מאוד, אבל באמת מרוממת, לא סתם מרוממת. כי החששות התבררו, האשליה נופצו וכל רפי ידע כי הניצחון בטוח, אולי לא מאה מאנדאטים, אבל 61 בלאינדר.

היתה אווירה יוצאת מן הכלל, משוחררת מ'פחדים, וכל אחד לפי התור לקח את המיקרו-פון וסיפר בדיחות טובות ורעננות. בפעם הראשונה, מאז ימי-החושך של אשכול, נשמע שוב קול צחוק בריא ורענן, ואנשים אמיצים רבים ניכרו בכאב נוסטאלגי בעבר. כולם דיברו רק בחרוזים ובלשון נופל על לשון, וסינונימים, כי כל אנשי רפי הם מוכשרים ומדענים. מי שלא דיבר בחרוזים, לא דיברו אותו בכלל, כי הוא בטח טיפש ולא מוכשר.

"אין לנו ממון / יש לנו חזון", לחש, למשל, אלמוגי לרפי אחד. הרפי הזה תפס מייד את הרמוז, וענה: "הבו רפורמה! / ג'ו לפלאט-פורמה!" ג'ו אלמוגי השובב לא נשאר חייב, וענה מיד: "את המחסור בהתארגנות / נמלא בעודף מסירות!" רפי אחד מאשדוד התפרץ לשיחה: "אוטונומיה לאיגודים! / דמוקראטיה לכל הפועלים במדינת ישראל!" כולם צחקו ממנו ואמרו לו טיפש, זה לא בחרוזים, והוא אמר, "אבל בכל זאת זה אמת".

כאן לא יכול היה להתאפק יותר בן-פורת מאורי-הודה, תפס את המיקרופון וזעק בהתרגון שות עצומה:

"רפי הצעיר! החסון! האימתן! / רפי ילכד את כל שבטי העם!" אנשים מוכשרים כאלה היו שם, והקהל קם על רגליו מרוב התפעלות.

שמעון פרס היה מאושר, הלך מרפי אחד לשני ואמר: "כנס מפואר, לא? כנס מפואר כזה! ותביט איזה קהל לא שאבלוני!" בדרך הוא פגש את אלמוגי ואמר לו: "כנס מפואר, לא?"

"מפואר מאוד!" ענה אלמוגי, והלך להודיע לעיתונאים שהכנס מפואר מאוד.

השגריר הבכיר תקוע היה צריך להגיע כל רגע, ככה הבטיחה הצמרת, ובינתיים סיפר פרס בדיחה טובה ורעננה לאלפיים הרפים, כי בשביל זה הם באו מכל קצות הארץ:

פעם סיפר לו הסופר הזו שהיה יהודי אחד שהלך בחוצות העיר, ופתאום ראה חנות ומעליה שלט יפה "כאן מוכרים מכוונות תפירה". הוא נזכר שאשתו ביקשה ממנו מכוונת-תפירה, נכנס לחנות וביקש שיראו לו כמה מכוונות יפות. ה' אנשים בפנים התחילו לצחוק ממנו. "מה, כאן אתה מחפש מכוונת-תפירה?" אז התנצל היהודי ואמר "ראיתי שלט בחוץ". האנשים ריחמו על תמימותו והסבירו לו שכאן לא מוכרים מכוונות-תפירה. "או מה כן?" שאל היהודי הממורמר. "כאן מוכרים שלטים!" היתה התשובה.

שמעון צחק, וכל הרפים באולם התגלגלו מ'צחוק, ואחר-כך הסביר להם פרס את הבדיחה: כל המפלגות מוכרות שלטים וסיסמות, רק רפי מגשים רעיונות. כל הרפים באולם התגלגלו מצחוק, מפני שעכשיו גם הבינו את הבדיחה. לאות הוכחה שרפי מתנגד לסיסמות נפוחות,

הודיע פרס, מיד, בנעימה שאינה משתמעת ל' שתי פנים: "אנו המיעוט לשעבר — והרוב לעתיד!" "לא נעשה קטגוריה על העבר — נל' מד סניגוריה על העתיד!" "אכן ידה בנו ה' ראשון — אכן!" "לידתנו היא לא גויעתנו!" "אין לנו כסף, אין לנו מנגנון — אך יריבים יש לנו המון!" מחיאת-כפיים סוערות קטעו את דבריו, ולאחר הפסקה רבת-מתח המשיך פרס: "מפא"י נשארה עם הירושה — החברים ש' פרשו נטלו את המורשת!" "הם נשארו עם ה' נכסים — אנחנו נשארו עם הערכים!" "איך אפשר לקבל את עקרון המרות, כאשר לא מקב' לים את מרות העיקרון!?"

"בן-גוריון! לשלטון!" הריעו הרפים ברגע זה, כי זה חרוז מתבקש למהות העיקרון.

יוסף תקוע היה צריך להגיע כל רגע, ובינ' תיים הגיע תורו של נחמן תמיר לספר בדיחה טובה להמוני הרפים הצמאים. הוא לקח את ה' מיקרופון וסיפר: ב'52, הוא זיאמה ארן הס' טובבו כל הלילה ברחובות ניו-יורק. אותו ערב היה ערבי-הבחירות, כשאינהואר וסטיבנסון התחרו ביניהם. כל רגע ניגשו זיאמה והוא ל' טיימס סקוור לראות את התוצאות. בחמש ב' בוקר, כשהיה כבר ברור שזה איינהואר, הת' מוטט לפתע זיאמה וגילה לתמיר בקול רועד: "יש לי חילוקי-דעות עמוקים עם בן-גוריון, וזה מאוד קשה לי".

אז תמיר שאל אותו: "מדוע אתה מחשה, זיאמה?" או זיאמה ענה לו: "אני אגיד לך את האמת. למרות כל חילוקי-הדעות אני מרגיש שהוא תמיד צודק בסופו של דבר!"

"דיין! דיין! דיין!" השתוללו כל הרפים ה' מוכשרים, כי אלה חרוזים מתבקשים לסופו של דבר, ובדיק או גם הופיעה דמותו של דיין ב' ערפילי האולם.

היושב-ראש, מרדכי סורקיס, היה נדהם, הרים את המיקרופון וזעק לפטיש: "מי-סוף הגיע אלינו האיש משה!"

"האין זה פלא?" שאל נחום רו את העיתונאים בקול הוזה ועיניים חולמות, "האין זה פלא? הביטו איך האנשים באים אלינו! אנחנו לא מביאים אותם, הם וחלילה, הם ממש באים, שכה אחייה. באים, באים, פשוט באים. פשוט באים ומחפשים את האמת".

בצד השני של המסדרון הודיע אלמוגי ל' עיתונאים: "הזמנו שני אוטובוסים מיוחדים ל' הביא את האנשים מחיפה. בבוקר בא רק אוטו' בוס אחד. מישהו עשה לנו כאן איזה טריק. אבל המישהו הזה לא מכיר אותנו. תוך דקות ספורות גייסנו עשרות מכוניות פרטיות ומשאיות, והבאנו את החברים לכנס".

"האין זה פלא?" הוזה נחום רו בצד השני, "אנחנו לא מביאים אותם. הם באים, באים, באים...". כל רגע היה צריך יוסף תקוע להגיע, ובינ' תיים לקח רפי אחד כמה עיתונאים לפינה ו' אמר: "יש לי הודעה חשובה למסור לכם. תר' שמו!" "כולם שלפו פנקסים והוא הודיע: "תר' שמו שבממשלת ישראל יושבים ארבעה שרים שהאות הראשונה של שמם היא שין. שפירא, ששון, שיטרית וגוברין. עד מתי תימשך ההפ' קרות הזאת!?"

כל רגע היה צריך להגיע תקוע. ידענו שהוא יבוא, ובינתיים, עד שהוא יבוא, שרנו התקווה. דיין לא שר. אבל הוא הקשיב יפה. בן-גוריון שר. פולה שרה. כשפרס סיים את המשפט ה' ראשון, כל עוד בלבב, והתקדם למילה פנימה, נשמע ברור קולו האיטי של עוזי פינרמן שעוד החזיק במילה עוד. האנשים שעמדו ליד פינר' מן חשבו שהם טועים, כי הוא שר בביטחון כזה, וחזרו מפנימה למילה עוד. וכך שרו את התקווה בשני קולות. לפני הסוף עוד הסתובב פרס ונעץ מבט פראי בעוזי, המקלקל תמיד הכל.

כל רגע היה צריך להגיע תקוע, אבל בינ' תיים, ליתר ביטחון, התקדמנו לעבר הדלתות.

הרגשנו, עמוק עמוק בתוכנו, כי בחוץ שולט הפחד והרמיה של מפא"י המסואבת, אבל ידענו שלא להרבה זמן, כי כל אחד מאתנו הבין שאין תקווה לפרוגרמה המושחתת, הקופאת על שמי' ריו של אשכול, הקוראת לחינוך-חובה, פיזור-אוכלוסיה, פיתוח-הנגב והגברת כוח-ההרתעה של צה"ל.

אבל בפנים, רבותי, בכנס היסוד של רפי, הרגיש כל אחד מאתנו עמוק עמוק בתוכו כי כאן שולט העוז והאמת, התמורה והתנופה. וכל אחד מאתנו ידע כי הניצחון הוא לצידה של ה' פרוגרמה המתחדשת והרעננה של סבא של רפי, הקוראת לחינוך-חובה, פיזור-האוכלוסיה, פיתוח-הנגב והגברת כוח-ההרתעה של צה"ל.

וכשיצאנו מן האולם, זכרנו את דברי אלמוגי, ולא פנינו ימינה, לגברות, ולא שמאלה, לגברים. צעדנו קדימה עם בן-גוריון.

ביציאה ראינו מרחוק את תקוע מתקרב. רצנו לחבק אותו. אבל האמינו או לא, זה לא היה תקוע. אבל הוא היה דומה.

הגרמנים סלחו

האנס פון בורסודי הוא שחקן גרמני המופיע בתפקיד מדען נאצי בסרט מבצע קאהיר. בחייו הפרטיים, כמובן, האנס לא היה נאצי. הוא היה צעיר מדי. הוא שירת רק בהיטלר יוגנד ואז לפתע הסתיימה המלחמה.

הוא התרשם לטובה בישראל מהשמש וב' מיוחד מהיהודים.

"לא תיארתי לעצמי שאמצא יהודים סימ' פאטיים כאלו בישראל", התודה בשבוע שעבר, כשטייל בבריכת-השחיה בהרצליה, שווף ובלונדי, ורמס בדרכו כמה בחורות יהודיות שהשתטחו לפניו על הריצפה.

"ממש התרגשתי לגלות שכאן בישראל מח' בבים אותנו, הגרמנים, הרבה יותר מאשר מח' בבים אותנו הצרפתים והאנגלים.

"ידידי הרבים שרכשתי לי כאן הסבירו לי, שעד לפני עשר שנים עוד שנאו היהודים את הגרמנים וסירבו לשבת איתם בשולחן אחד. אבל הם מקויים, אמרו לי ידידי, שגרמניה כבר סלחה ליהודים על התנהגותם. כי היום ישראל היא אחת. היא השתנתה לגמרי. היום, הם הבטיחו לי, יהודי לא יעז יותר לקרוא ברחוב נאצי מלוכלך' או חזיר גרמני'. זה שייך ל' עבר.

"נכון שפה ושם, הסבירו לי ידידי, יש כמה יהודים חמומי-מוח וקיצוניים, המגלים עדיין יחס-איבה עמוק לגרמניה, אך הדבר מאד לא נעים לממשלת ישראל, והיא מתביישת בהם. אתם, הגרמנים, צריכים להתגבר על גילויי-איבה אלו ולגלות הבנה, אמרו לי הרבה ישראל' לים, כי סוף-סוף זוהי ירושה מימי היטלר וקשה לכמה יהודים להשתחרר ממנה.

"אתם, הגרמנים, צריכים לפתוח פרק חדש, יעצו לי ישראלים רבים, ולשכוח שפעם היהודים שנאו אתכם. כי, סוף-סוף כמה זמן הגרמנים יכולים לחיות בעברך?"

"הרגעתי את ידידי הישראליים", סיכם האנס, "אמרתם להם שבאמת אין להם מה לדאוג. וש' כמעט רוב הגרמנים כבר סלחו ליהודים."

סוף כסוק

ינוקא: אשכול לקח מבן-גוריון את המכוננית והעמיד אותו על הרגליים.